

der har været fremme under Behandlingen af det foreliggende Lovforslag.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger om de af det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Aubeck) stillede Ændringsforslag. Det vigtigste af disse er Ændringsforslag Nr. 2 til § 3 om, at Paragraffen skal udgaa. Naar det ærede Medlem imidlertid vil hævde, at man derved imødekommer Kvindernes Fordringer, maa jeg protestere paa det bestemteste, thi § 3 angaar jo slet ikke danske Kvinder. Fremskridtet i Loven for de danske Kvinder faar sit Udtryk i §§ 5 og 8. Af § 5 følger, at ingen Kvinde kan miste sin danske Statsborgerret ved at gifte sig med en fremmed, ja, selv om hun gifter sig med en hjemløs, mister hun ikke sin danske Indfødsret; hun mister den først i det Øjeblik, hun har faaet Statsborgerret i et andet Land, og hun mister den endda ikke, hvis hun bliver her i Landet, men først, naar hun rejser ud af Landet. Altsaa, saa længe hun bliver boende her, kan hun vedblivende nyde alle de Rettigheder, som Kvinderne har herhjemme. Og i § 8 bestemmes det, at de Kvinder, der har mistet dansk Statsborgerret, generhverver den i det Øjeblik, denne Lov er vedtaget, saafremt de siden deres Ægteskab med en Udlænding stedse har boet her i Landet; og saa mister de den, ligesom de i § 5 nævnte, ikke paa ny, før de rejser ud af Riget. Deri ligger Fremskridtet, og det er ogsaa erkendt af de Kvindeorganisationer, der har henvendt sig til Udvalget; de siger selv i den Henvendelse — det er Bilag 3 —, de har rettet til Landstingsudvalget, at det er et stort Fremskridt. — Det ærede Medlem mente, at vi kom i Uoverensstemmelse med norsk Lovgivning paa dette Omraade. Det, tror jeg, beror lidt paa en Misforstaaelse, for med Hensyn til Indfødsretsloven har man de samme Bestemmelser i Danmark og i Norge. Jeg antager, at det, det ærede Medlem sigtede til, er dette, at der i den norske Grundlov findes en Bestemmelse om, at en norsk Statsborger skal, have boet i Landet i 5 Aar for at have politisk Valgret. Ja, det er en Bestemmelse, som har staaet i den norske Grundlov siden 1814, og som staaer der endnu, men det er ikke en Bestemmelse, der særlig angaar Kvinder, den angaar baade Mænd og Kvinder, og den gælder ikke blot Udlændinge, men ogsaa den norske Statsborger, der har været borte fra Landet. Det er en Opholdsbestemmelse knyttet til den politiske Valgret i Norge, ligesom vi her i Landet har

en Opholdsbestemmelse knyttet til den kommunale Valgret. Den vedrører altsaa ikke selve Indfødsretsloven. Hvad denne angaar, gælder de samme Bestemmelser for Danmark, Norge og Sverige. Og hvad vilde der nu ske, hvis vi vedtog Ændringsforslaget om, at § 3 skal udgaa? Ja, da vilde der ske dette, at den fremmede Kvinde, der gifter sig med en dansk Mand, bliver hjemløs. Saa længe hun bliver boende i sit eget Land, gaar det endda, for baade den norske og den svenske Lov siger, at hun beholder Indfødsret der. Men flytter hun til Danmark, er hun hjemløs, da har hun ikke Indfødsret her; saa længe Manden lever, kan det maaske gaa, men dør Manden, eller Ægteskabet opløses, staaer hun som hjemløs, maa rejse hjem for igen at faa Indfødsret et Sted. Hendes Børn vil derimod faa Indfødsret i Danmark. Jeg tror ikke, det er noget, som vil fremme et godt Forhold mellem Nabolandene, og jeg tror heller ikke, at det er et Forhold, som danske Kvinder ønsker indført. Jeg tror ikke, de ønsker at have gode Forhold for dem selv herhjemme og i vore Nabolande, naar de modtages der, medens vi samtidig behandler de fremmede Kvinder paa den Maade, som her foreslaas. Jeg maa derfor paa det bestemteste fraraade Ændringsforslag Nr. 2 til § 3. De følgende Ændringsforslag er jo omtalt af den højtærede Indenrigsminister, de fleste af dem er for øvrigt en Følge af Ændringsforslag Nr. 2.

Jeg kan ikke lade være med at gøre en Bemærkning om Ændringsforslag Nr. 6 til § 8. § 8 er den Paragraf, jeg omtalte før, og som bestemmer, at Kvinder, som ved Ægteskab med en fremmed Statsborger har mistet deres danske Indfødsret, faar den igen, naar de efter Ægteskabets Indgaaelse og indtil Lovens Ikrafttræden stedse har boet her i Riget. Ændringsforslaget gaar ud paa, at den sidste Sætning i første Stykke skal udgaa, hvilket altsaa vil medføre, at de vedbliver at beholde deres danske Indfødsret efter Udflytning af Riget. Hvis dette vedtoges, vilde derved opstaa dobbelt Statsborgerret. Det er imidlertid ikke det eneste, jeg har imod Ændringsforslaget. Jeg finder det ogsaa lidt underligt, at saadanne Kvinder skal være bedre stillet end de, der fremtidig indgaar Ægteskab med Udlændinge. Thi hvis Ændringsforslaget vedtoges, vilde den Kvinde, der fremtidig giftede sig med en fremmed Statsborger, og som ifølge § 5 bevarede sin danske Statsborgerret, saa længe hun boede her i Landet, miste den, naar hun flyttede